

Колектив мебелників Черкаського учбово-виробничого підприємства успішно справляється з виробничими завданнями першого року п'ятиріччя.

Зараз перед колективом стоять невідкладні завдання по освоєнню нових меблів — кухонних наборів «Ново-московський». У вирішенні цього завдання партійна організація і адміністрація підприємства одержують велику підтримку всього колективу і, зокрема, передовиків виробництва і раціоналізаторів.

На фото: секретар партійної організації Г. А. ГУБКО (зліва) поздравляє кращого столяра підприємства, ударника комуністичної праці Станіслава Мар'яновича ЦИЛІНСЬКОГО з урядовою нагородою — «Медаллю за трудову відзнаку».

У ВІДПОВІДЬ НА ВИСОКУ НАГОРОДУ

Несміливою і непримітною прийшла Станіслава Андріївна Кухаренко на наше підприємство. Навчалась швейній справі не дуже швидко, але наполегливо. Та згодом із тихої непримітної дівчини виріс справжній майстер своєї справи. Яку б нову модель спецодягу не запускали у виробництво, вона завжди просилась на найскладнішу операцію. І вже через деякий час її можна було бачити у вільні хвилини за освоєнням нової, суміжної операції. І зараз вона виконує найскладнішу роботу: шиває верхи рукавів та підкладку в пройми. Маючи великий досвід у роботі, набутий за шістнадцять років трудової діяльності на підприємстві, вона щиро ділиться ним з молодими робітницями, учнями виробничого навчання, завжди приходять на допомогу, не чекаючи поки її покличуть.

Дільниця, на якій працює Станіслава Андріївна, першою на УВП виборила звання «Бригада комуністичної праці». І в цьому чимала заслуга кадрової робітниці.

Як член комісії по перевірці якості виробленої продукції, вона непримиренна до бракоробів. Але, вимагаючи від них випустити продукцію тільки високої якості, вона разом з тим вказує на помилки у роботі тих, хто допускає брак, вчить, як краще й швидше виконувати ту чи іншу операцію. І тому нема на підприємстві людини, яка б не поважала Станіславу Андріївну.

Шана колективу до цієї робітниці була особливо зримою в день, коли на підприємство прийшла звістка про те, що Станіславу Андріївну Кухаренку нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора. Ця звістка була радісною для всіх...

...У просторому цеху, зібралися майстри, швеї, робітники, закріплені та підготовочного цехів. І кожному хотілось поздоровити робітницю з цією високою нагородою, щиро побажати їй нових успіхів у роботі, щастя і довголіття.

Радісно й схвильовано звертається з привітанням директор підприємства Іван Іовлевич Котов, а потім виступають майстри, дітчата-подруги, представники партійної та громадських організацій. І ось у відповідь на щирі слова виступаючих виступила Світлана Андріївна Кухаренко.

— Сердечно дякую рідній Комуністичній партії, Радянському уряду і всім трудівникам підприємства за високу відзнаку моєї праці! Щире спасибі майстру дільниці Ніні Степанівні Поперечній, яка навчила мене так працювати. Я ніколи не заспокоююся на досягнутому. Відповідаючи на цю високу нагороду я зобов'язуюсь працювати ще краще, випустити продукцію тільки високої якості. Нагорода ця разом з тим є нагородою всьому колективу за ударну працю. Я запевняю Комуністичну партію і всіх вас, що не запламую своєї честі.

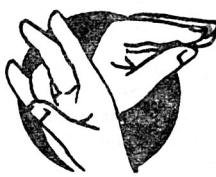
І. КОЛОМІЧЕНКО.

Біла Церква

На фото: С. А. Кухаренко.

НАШЕ

ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 5-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 36 (218)

Субота, 4 вересня 1971 р.

Ціна 2 коп

ДИРЕКТИВАМИ XXIV з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства СРСР на 1971—75 роки передбачається: «Вважати найважливішим завданням уніфікацію і стандартизацію конструкцій виробленої продукції техніки, вузлів і деталей машин та механізмів міжгалузевого застосування, інструментів і технологічної оснастки, типізацію технології їх виготовлення, забезпечення при виробництві однорідних вузлів і деталей повної їх взаємозамінності в процесі використання».

Питання якості продукції, значення стандартизації на учбово-виробничих підприємствах Товариства неодноразово виносилося на порядок денний засідань президії ЦП УТОГ. Про це неодноразово писала газета.

Відповідно до Постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР від 10 листопада 1970 року № 937, Центральне правління УТОГ за I півріччя провело ряд перевірок виконання вищезгаданого документа, які показали, що якість виробленої продукції на більшості УВП поліпшилась у порівнянні з першим півріччям 1970 року, різко зменшилась кількість рекламаций.

Проте, на окремих УВП адміністрація не зробила належних висновків і продукція іноді не відповідає вимогам ГОСТу і нормативам технічної документації (НТД).

Так, із шести рекламаций, які надійшли на мебелні підприєм-

ВИМОГА ЧАСУ

ства в I півріччі цього року—три рекламаций припадає на Миколаївське УВП: дефекти, допущені при обробці столів туалетних, книжкових шаф та шаф для посуду.

Дрогобицьким учбово-виробничим підприємством виготовлено 22 шафи із склом без виточок, 2500 ручок для рулеток повернені УВП — наскрізні отвори децентровані. Одержали рекламаций швейники Харківського УВП-2 і Чернівецького УВП.

Встановлено, що на ряді підприємств Товариства нормативно-технічна документація не відповідає сучасним вимогам, а деякі УВП, вносячи зміни в НТД, не своєчасно повідомляють про це Проектно-конструкторське бюро, а це вносить плутанину в роботі і зайву витрату часу на виправлення помилок.

Виявлено, що на Ворошиловградському УВП-1, Харківському УВП-1, Запорізькому та інших допускають відхилення від розмірів креслень при виготовленні окремих вузлів і деталей, порушуються ГОСТ і НТД.

«День якості» проводиться не постійно, звітність по сортності і якості подається з порушеннями строків, які встановлені ЦП УТОГ.

Президія ЦП УТОГ в постанові «Про якість продукції і виконання плану сортності на УВП ТОВА-

риства у першому півріччі 1971 року» зобов'язала директорів УВП постійно керуватись в щоденній роботі Постановою ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР № 937 «Про підвищення ролі стандартів у поліпшенні якості продукції».

Чесць фабричної марки—чесць робітничого колективу, тому питання якості виробленої продукції не повинно сходити з порядку денного на кожному учбово-виробничому підприємстві. Партійній організації, адміністрації УВП повинні частіше обговорювати це питання не тільки на загальних зборах колективу, а й повсякденно в цехах, бригадах і дільницях.

Добру справу в цьому напрямку роблять ті підприємства, які запозичують кращий досвід на споріднених підприємствах. До нещодавнього УВП, освоївши новий вид продукції — пускач магнітний (ПМЕ-100)—запозичив досвід в ряді областей РСФСР, швейники Львівського УВП-1 побували в Молдавії, знайомилися з роботою швейників Риги тощо.

Виконання виробничих завдань першого року п'ятиріччя вимагає не тільки значного росту загального обсягу продукції, але й високої якості і надійності виробів. На розв'язання цього завдання і повинні бути підпорядковані всі зусилля колективів підприємств Товариства, це — вимога часу.

ЗАВТРА—ДЕНЬ ОСВІТИ

Як і раніше, цього року перше вересня пройшло як велике всенародне свято. Після літніх канікул перед хлопчиками й дівчатками гостинно відчинили свої двері просторі й світлі класи, навчальні кабінети, спортивні зали.

СВЯТО ЗНАНЬ

Чудовий подарунок підготували будівельники для глухих дітей міста Одеси. В цьому році вони будуть вчитися в новому приміщенні спецшколи-інтернату на 150 місць.

Нинішній навчальний рік—перший рік перетворення в життя наміченої XXIV з'їздом КПРС нової п'ятирічної програми розвитку народної освіти, вдосконалення всіх ланок багатогранної діяльності загальноосвітньої школи.

У нашій республіці діти, позбавлені слуху, навчаються в 14 спецшколах-інтернатах для туговухих та 35 спецшколах-інтерна-

тах для глухих дітей. Під час підготовки до нового навчального року проведена значна робота по зміцненню матеріально-технічної бази цих навчальних закладів.

По-батьківському піклують про підрастаюче покоління наше Товариство. Так, в нинішньому році для зміцнення матеріально-технічної бази спецшкіл УТОГ виділив 600 тисяч карбованців.

На ці кошти вже розпочато будівництво навчальних корпусів Піщанської та Житомирської спецшкіл-інтернатів для глухих дітей. Іде спорудження гуртожитків для учнів Сосницької та Кам'янець-Подільської спецшкіл-інтернатів. Ведеться реконструкція Дніпропетровських спецшкіл-інтернатів для глухих та туговухих дітей.

Все це значно сприятиме поліпшенню справи навчання та виховання дітей з недоліками слуху, а також створити необхідні умови для їх життя, побуту та оздоровлення.

Поруч з покращенням матеріально-технічної бази спецшкіл-інтернатів у нинішньому навчальному році зміцнено також педагогічні кадри. Колективи сурдопедагогів поповнили молоді фахівці—випускники дефектологічного факультету Київського державного педагогічного інституту імені Горького.

Серцевиною всього навчального процесу позакласної роботи є формування в учнів марксистсько-ленінського світогляду, виховання в них беззавітної відданості справі Леніна, партії, почуття радянського патріотизму й інтернаціоналізму. Цій важливій справі повинна бути підпорядкована вся діяльність педагогічних колективів.

Протягом п'ятиріччя намічено завершити перехід до загальної середньої освіти. Це означає, що зросте кількість випускників, тому необхідно різко підвищити якість навчання та комуністичного виховання учнів, краще готувати молоде покоління до життя, до громадсько-копсової праці.

Б. ПЕТРЕНКО.

Ленінські уроки

вч.—сьогодні у нас велике свято. Нині це свято подвійне—ми відзначаємо його на старті п'ятиріччя. Успішним навчанням, активною участю в громадському житті, натхненною творчою працею наші школярі і педагоги докладають усіх зусиль, щоб зробити свій гідний внесок у здійснення величких накреслень партії.

—Ласкаво прошу вас у країну знань, любі хлопчики та дівчатка,—сказав на закінчення К. О. Шпуренко.

З початком занять школярів

привітали представники батьківського комітету та Київського дослідного підприємства, старша піонервожата школи Наталя Воробйова.

Урочисту піонерську лінійку закрито. Дзвоник кличе на уроки. Учні 12-го класу підходять до малюків, які цього року вперше прийшли до школи і дарують їм букварі, а вони підносять своїм старшим товаришам букети квітів.

Перші уроки, присвячені Іллічу, пройшли першого вересня в усіх класах спецшколи.

Того дня представники учнів школи поклали вінки з живих квітів до пам'ятника В. І. Леніну, на могилу Невідомого солдата та до пам'ятника генералу Ватутіну.

Н. ГУРСЬКА.

Ветерани Товариства, кияни П. В. Горнісевич, С. А. Вольфман, О. В. Ковалевська та В. М. Курчинська добре пам'ятають липень 1921. Тоді в Києві було створено перший культзаклад для глухих трудівників.

П'ятдесят років... Це і багато, і мало. Вони були роками поступового посилення та поліпшення всієї політико-виховної роботи. Перший клуб мав лише одну кімнату. У 1924 році з Хрещатика його перевели на вулицю Франка. Тепер клуб вміщав 120 чоловік. В роки війни фашистські окупанти залишили по собі лише руїни. Після визволення Києва Радянською Армією клуб глухих почав працювати по вулиці Шота Руставелі. Після ремонту він мав зал для глядачів на 200 місць, кімнату відпочинку і бібліотеку.

Зрозуміло, що це приміщення не могло відповідати зростаючим потребам Київської організації УТОГ. У 1969 році на вулиці Курської було побудовано триповерховий будинок культури. Зал на 500 місць, спортивний, лекційний та танцювальний зали, чотирнадцять кімнат для гурткової роботи. Біля клубу — літня естрада, спортивні майданчики. Це одразу ж підняло культурно-масову та політико-виховну роботу на вищий рівень. Набагато зріс обсяг, поліпшився зміст, збагатилися форми і методи роботи. Це — лекції та

бесіди, політінформації та тематичні вечори, зустрічі з старими більшовиками, ветеранами громадянської та Вітчизняної воєни, з передовиками виробництва.

Наведу ще один приклад. У 1962 році у нас працював лише один народний університет культури. Тепер ми маємо школу пропагандистів, університет правових знань та університет здоров'я. Авторитет серед глухих трудівників завоювали любительські клу-

премію. Автор сценарію І. Сапожников, кінооператор і виконавці головних ролей Ю. Церковников, В. Скурчинський, Є. Задніпровська нагороджені малими золотими медалями.

У 1928 році було створено драматичний гурток. За роки славної діяльності він неодноразово приносив глядачам задоволення своїми творчими перемогами. До репертуару драматичного гуртка входили «Загибель ескадри» і

ної демократії, хореографічні картини, сюїти, жартівливі сценки. До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна колективу присвоєно почесне звання самодіяльний Народний танцювальний ансамбль. Аматори сцени показували своє іскрометне мистецтво глядачам Москви і Харкова, Ленінграда і Одеси, Мінська і Львова, Риги і Тбілісі, Баку і Кишинєва та багатьох інших міст. Хочеться сказати, що багато сил і зусиль віддали

книжкові виставки й огляди новин літератури.

Чотири роки тому був створений музей Київської організації УТОГ. Експонати, які зібрані там, — історія Товариства.

В цю знаменну дату, 50 років з дня створення Київського Будинку культури, хочеться добрим словом згадати тих, хто своєю чесною працею закладав підмурівки сьогоднішніх успіхів. Це — колишні директори М. Фінкельштейн, Ш. Баясний, А. Козаченко, І. Сапожников, М. Гончинська та А. Ідельс. Внесли свій вклад у становлення будинку культури перекладачі Є. Сапожников, А. Набоченко та В. Матусян.

Зрозуміло, в роботі будинку культури були не тільки перемоги, а й невдачі. Та головне те, що колектив докладав всіх сил для їх ліквідації. Ми ясно усвідомлюємо, що для виконання завдань, які поставили перед культурними працівниками XXIV з'їзд КПРС та XXIV з'їзд КП України, потрібно знайти більш ефективні засоби виховання на основі даних сучасної науки і досягнень культурного життя. Кожен працівник будинку культури це розуміє і докладає всіх зусиль та зусиль для виконання величезних завдань партії.

С. ГУБКІН,
директор Київського Палацу культури ім. А. В. Луначарського.

ШЛЯХ ЗРОСТАННЯ

би — «Друзі кіно», «Посмішка», «Київський каштан», «Горизонт», «Ветеранів праці», «Кіномандрівники». Керують ними на громадських засадах члени ради будинку культури — М. Можарова, В. Журавовський, М. Гузієнко, І. Сапожников та інші.

Вже стало традицією проведення «Голубих вогників» та усномісних журналів. У 1962 році почав працювати фотогурток, а через три роки — кіногурток. Гуртківці постійно беруть участь в республіканських оглядах фоторобіт і аматорських кінофільмів. Багато з них нагороджувались дипломами. А художній фільм «Перші почуття» у 1967 році завоював першу

«Платон Кречет» О. Корнійчука, «Чужа дитина» В. Шкваркіна і «Розлом» В. Лавренєва, «Сорочинська ярмарка» М. Гоголя і «Гроза» О. Островського та інші вистави.

У 1964 році драматичному колективу було присвоєно почесне звання самодіяльного Народного театру, який взяв участь у Всесоюзному фестивалі художньої самодіяльності на честь 50-річчя Радянської влади і завоював звання лауреата, диплом першого ступеня і золоту медаль.

Хореографічний гурток працює без перерви з 1947 року. У репертуарі колектива танці народів Радянського Союзу і країн народ-

розвиткові художньої самодіяльності В. Ф. Лоос та І. А. Сапожников.

Велика увага приділяється спортивно-масовій роботі. У нас працює 11 спортивних секцій. За останні роки особливих успіхів добились баскетбольні команди. Чоловіча, і жіноча команди у 1969 році вибороли звання чемпіонів України. Через рік чемпіонами стали легкоатлети. Це звання залишилось за ними і в цьому році.

Колектив будинку культури постійно дбає про пропаганду політичної і художньої літератури. Регулярно проводяться літературні вечори і читачькі конференції,

Де сині вершини Карпат

ПОГОЖОГО суботнього ранку самодіяльні аматори Чернівецького Будинку культури УТОГ вирушили у подорож до Карпат, з концертом до верховинців.

Коротка зупинка у Вишніці. Тут, біля районного будинку культури, де в одній із кімнат міститься міжрайонний відділ Товариства, нас зустріла група місцевих членів УТОГ. Потім верткий автобус натужно долає круті карпатські перевали, обережно спускається карколомними зигзагами гірського шляху і, задоволено пофор-

фронтую, комедію Л. Грохи «Чобіт лиха наробив». Танцюристи під керівництвом Р. Чепурної показали національні танці, в тому числі «Буковинський танок», «Кумоньки-пліткарки», гротескний «Фінський — жартівливий». А Ю. Стрилиз продекламував вірш «Біла обеліска». Всі виступи були тепло зустрінуті присутніми, і в нагороду артистам подарували букети лісових квітів.

Наступного дня прибули у велике село Дихтинець, яке привільно розкинулось на широкій долині. Майже біля самого порогу сіль-

ській і міститься Путильський районний відділ Товариства.

Голова Чернівецького облвідділу М. Б. Батшев, інструктор по роботі з членами УТОГ на селі Г. Хабайло, завідувач клубом і голова Путильського райвідділу УТОГ В. Космацький разом з перекладачем Г. Шинкарук провели бесіду з прибулими верховинцями, цікавилися їхнім життям, роботою.

Потім М. Б. Батшев виступив перед присутніми і розповів їм про

ці села Дихтинець вручили запашні квіти.

Верховинці, проводжаючи гостей, просили їх частіше приїждати до них в Карпати.

На зворотному шляху автобус зупинився біля скелі «Трьох чекістів». На мармуровій плиті, яку вмуровано до підніжжя пам'ятника, під промінням сонця золотом сяють слова:

ТУТ 24 ВЕРЕСНЯ 1944 У БОРІТБІ З БАНДАМИ ФАШИСТСЬКИХ БУРЖУАЗНО-УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ЗАГІНУЛИ СМЕРТЮ ХОРОБРИХ СЛАВНІ СИНІ ВІТЧИЗНИ, ТРИ ЧЕКІСТИ:

гвардії майор **НОВОЖИЛОВ** Михайло Сергійович;

майор **МЕНЯШКІН** Олексій Іванович;
капітан **БОЛЬШАКОВ** Петро Федорович.

До підніжжя пам'ятника, на якому скульптори показали мужнього чекіста з караючим мечем у руках, ми поклали яскраві квіти.

На фото: (зверху, ліворуч) учасники зльоту, верховинці — (сидять зліва направо) **Д. ШТЕФУРЯК** — тесляр колгоспу імені В. І. Леніна, **К. ДЖИМЕР** — телятник колгоспу ім. Ю. Федьковича, **О. ІВАНЧУК** — лісоруб колгоспу «Радянський прикордонник». Стоять (зліва направо) **М. МИЦКАН** — різнобродчий і **В. СКИДАН** — тесляр, обидва з колгоспу ім. В. І. Леніна. (Внизу) — хореографічний колектив чернівчан у буковинських костюмах перед початком виступу. (Зверху, праворуч) — пам'ятник і скеля «Трьох чекістів».

І. ЩЕРБАНЮК.
Фото автора.

куючи, продовжує міряти вибоїсту дорогу берегом примхливого Черемоша. Милує око напрочуд гарна навколишня природа: поодинокі гірські села наче розбіглися по Карпатських полонинах, а стрункі смерічки, впереміж з кременезими буками і дубами, відкрили собою зелені схили та далекі небокрай карпатських вершин.

Влаштувались у готелі містечка Путила, яке розмістилось по обох берегах Черемоша, і, трохи відпочивши, надвечір прибули у високогірне невеличке селище Плоске, де у будинку культури колгоспу «Нове життя», за проханням Путильського райкому КП України, для колгоспників-верховинців дали концерт. До цього драмгуртківці самодіяльного Народного театру під керівництвом режисера М. М. Котляревського підготували п'єсу А. Кудіна «На лінії

ського будинку культури котить свої прохолодні води синій Черемош. На пологіх схилах, під шапками буків і смерек бовваніють

життя і роботу членів Товариства у світлі рішень партійних з'їздів. Далі почалась концертна частина

хати гуцулів. Сюди, на зліт колгоспників—верховинців прибуло біля ста членів УТОГ Путильського та сусідніх районів. Сільська Рада безкоштовно виділила одну невеличку кімнату, в

і глядачі захоплено спостерігали, як гуртківці виконували концертну програму, завзято їм аплодували. По закінченні всім учасникам концерту найменші мешкан-

ці, Секретар парторганізації Р. Н.

ЦІКАВО І ЗМІСТОВНО

Після XXIV з'їзду КПРС, який став знаменною подією в житті радянського народу, значно збагатився зміст виховної роботи серед глухих.

Колектив нашого будинку культури разом з активістами роз'яснює людям матеріали з'їзду.

Складаючи план масово-політичної роботи на літній час, ми ставили завдання — доходити до кожної людини, враховувати запити окремих груп глухих.

У нашому будинку культури створено постійно діючий лекторій «Рішення XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України — в життя». Щотижня читаються лекції на теми: «Висоти дев'ятої п'ятирічки», «XXIV з'їзд КПРС про зміцнення миру і безпеки», «Наше місто в дев'ятій п'ятирічці», «Добробут трудящих — закон діяльності партії» і інші. З ними виступають працівники облвідділу УТОГ, УВП, будинку культури, досвідчені лектори міського Товариства «Знання». Гарно оформлений стенд «Плани партії — плани народу» знайомить відвідувачів з головними напрямками розвитку народного господарства країни, області, міста, УВП в новій п'ятирічці.

Цікаво проходять тематичні вечори «Робітнича династія». Ініціаторами їх стали представники УВП. На першому вечорі ми вручили ударничі комуністичної праці А. І. Топольницький медаль «За трудову доблесть». Вона роздавала про себе і своїх товаришів по праці, котрі прагнуть завершити п'ятирічку за чотири роки.

Скорецька розповіла присутнім про минуле, сучасне і майбутнє УВП, відповіла на численні запитання. Велике враження на присутніх справили зустрічі з передовими людьми цього колективу. Того дня у фойє оформлена фототеграма розповідала про трудові справи учнів-випускників підприємства. Було влаштовано також виставку виробів підприємства.

В урочистій обстановці вручення посвідчення про закінчення навчання на підприємстві. Учні О. Довгань від імені випускників широко подякувала працівникам УВП за піклування, всі учні вручили їм букети квітів. На закінчення учасники художньої самодіяльності будинку культури дали великий концерт.

Аудиторія будинку культури різноманітна за віком, освітою, фахом. Одних суди ваблять питання політики, інших — поезія, музика, спорт, веселі ігри і розваги. До послуг глухих — нові форми роботи, як молодіжні клуби «Вірило», «Ми любимо поезію», спортивний клуб «Геркулес», українські вечорниці, КВН. Цікаво проведена бесіда, змістовна лекція, математичний вечір, зустрічі зі знайомими людьми міста — ось захоплююча і цікава діяльність будинку культури серед глухих. Вони збагачують наших трудівників знаннями, розширюють їхній кругозір, сприяють підвищенню творчої активності, мобілізують до строкатого виконання завдань своєї п'ятирічки.

Р. ГРЕСЬКО,
художній керівник Житомирського Будинку культури

ПЕРЕДІ мною трудова книжка Антона Івановича Сича, слюсара-ремонтника шостого розряду Київського дослідного підприємства УТОГ. Вона вже поживкла від часу. Перші записи датовані 1950 роком. Читаючи її, можна простежити історію розвитку підприємства, на якому він працює. Тут бачу його старі назви: УВМК № 2 УТОГ, УВП-2 і останню — КДП УТОГ. Дивлячись у поживку книжечку, я згадую розмову з начальником ремонтно-механічного цеху Семеном Марковичем Куперштейном.

— Цікавитесь трудовою біографією Антона Івановича? Це, мабуть, з приводу того, що його нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора, — говорить він. — Що ж! Антон Іванович справді заслужив цієї нагороди. Так на підприємстві вважає кожний.

— Це так, — додає електрик цього ж цеху Леонід Олександрович Карбачинський. Щоб там у кого не трапилось на роботі: неполадки якісь у верстаті, хай навіть не на його дільниці, всі йдуть до нього. Відірвався у жінки каблук від черевика — теж несе. Антон Іванович в обідню перерву підбіє. І зробить на совість. Я дев'ять років працюю з ним разом і жодного поганого слова ми ще не сказали один одному. А, пам'ятаю, коли вивісили вітання з нагородою на дошці об'яв то, хто б не зустрічав його того дня, всі щиро вітали робітника, мало не до поцілунків доходило. Знаєте, не кожного у нас на підприємстві так шанують!

— Є за що, — знову продовжує свою розповідь про Антона Івановича начальник цеху. — Я теж тут працюю давненько і за цей час не зробив Антону Івановичу жодного зауваження по роботі. Яке б завдання не одержав він, завжди виконає вчасно і сумлінно. Ось пригадую недавній випадок на штампувально-заготівчій дільниці зупинився прес 50-ти тонної потужності. Антон Іванович без зайвих нагадувань роз-

ЗА ПРАЦЮ ДОВГОЛІТНЮ І СУМЛІННУ

почав ремонт. За чотири години він виконав таку роботу, яка не кожному слюсарю під силу навіть на протязі цілої робочої зміни. Завдяки швидкому ремонту, цехи, робота яких залежить від цього преса, не збилися з робочого ритму. Слід додати, що прес зіпсувався в кінці зміни, але Антон Іванович у нас такий, що ніколи не залишить роботу не закінченою, тим більше тоді, коли сам відчуває: на завтра залишити її не можна.

Мабуть не було машини, що приходила на підприємство, якої б не вивчав він і не встановлював. Верстатний парк, що закріплений за робітником, дуже великий. Це і механічні преси різних потужностей, і гайконарізні верстати, механічні ножичі і ціла група токарно-револьверних верстатів та автоматів, вертикально-свердлувальні і настільно-свердлувальні верстати і багато інших. І кожна свою машину чи верстат до тонкощів знає.

— Він закінчував якесь училище? — запитує у начальника цеху.

— Ні, — відповідає той. — Закінчив колись сім класів Уманської школи глухонімих — ото і вся освіта Антона Івановича.

— Як?! — здивувався я. — У вас же така складна техніка. Є агрегати, які працюють з допомогою радіоелектронної системи керування.

— Ну то й що ж? У нас є досвідчені наладчики, інженери. Вони добре знають ці машини. Але, коли щось треба виготовити, краще Антона Івановича цього, мабуть, ніхто не зробить. Подивіться, подумає, зважить усе, коли чогось не зрозуміє — запитає, і більше нічого для нього не потрібно. Вважайте, що завдання, яке йому доручено, буде виконано на відмінно. Як бачите, є такі самородки. Такі робітники, як Ан-

тон Іванович, становлять гордість нашого підприємства.

— І не тільки в роботі показує приклад трудівник! — знову додає Карбачинський. — Як принципового і дисциплінованого, його обрано до складу місцевого профспілки членом комісії по трудових спорах. І тут він з обов'язками своїми чудово справляється. Яким би часом суворим до порушника виробничої чи громадської дисципліни не був Антон Іванович, на нього жоден з них не образиться, бо знає, що даремно він не стане вичитувати. Візьмемо для прикладу випадок з Миколою Череповським. Трапилось так, що він кілька разів з'являвся на роботу у нетверезому стані. Досить було однієї розмови з Антоном Івановичем і чоловіка немов підманили. Ось уже вісім місяців після того його ніхто не бачив на підприємстві. І, прочитавши об'яву про нагороду Антона Івановича Сича орденом, він теж не забув поздоровити його від душі.

Нашу розмову перервав сам Антон Іванович. Вийшовши з приміщення ремонтного цеху з якимось валом і шестернею в руках, він на мить зупинився і поглянув у наш бік.

Начальник цеху кивнув йому: — Підійдіть-но сюди, Антоне Івановичу. Писати про вас у газету будемо.

— Мені вже казали хлопці, — показав у бік, де стояли кілька юнаків, що поверталися в цех з їдальні. Ті зрозуміли, про що йдеться, і теж підійшли.

— Ну, що я казав? — запитує робітника один з них.

— А про що ви хочете писати? — дивиться на мене Антон Іванович.

— Що добре працюєте, — відповів за мене начальник.

— Це наш обов'язок, — він кивнув ще один погляд сірих, чимось стурбованих очей на мене і

додав, показавши на стрілки годинника: — Я піду. Верстат чекає.

— Отакий він завжди, — сказав начальник цеху. — Справність техніки для нього — головне.

— То що ж ви писатимете? — запитує один з робітників.

— А що б ви написали про нього? — відповів я.

— Усе хороше, що можна сказати про людину...

...Згадавши все це, я знову почав гортати трудову книжку Антона Івановича. Увагу приверну-

ли записи, що відзначають працю трудівника. Їх у книзі двадцять чотири. Це короткі відгуки на сумлінну працю слюсара із зазначенням вручених премій.

— Багато? — запитує Артур Георгійович Короткий, голова місцевкома, і додає:

— А коли б усі подяки, які йому адресуються, записували у трудову книжку, це був би, мабуть, щонайменше добрий трюмник...

А. БАРТКО.

На фото: ударник комуністичної праці, слюсар-ремонтник Антон Іванович Сич.

ПІДСТАВ ДЛЯ ЗАСПОКОЄННЯ НЕМА

Якість виробленої продукції — найважливіше завдання сьогодні для кожного виробничого колективу. Це дуже важлива діяльність виробництва і від того, як вона налагоджена на підприємстві, залежить багато. Треба сказати, що за останній час, виконуючи постанови та рекомендації Центрального правління Товариства, підприємства УТОГ провели значну роботу по поліпшенню якості виробленої продукції, дотриманні вимог ГОСТу, по ліквідації недоліків.

Зміни відбулися на краще. Так, за півріччя випуск швейних виробів першим сортом становив 99,5 процента при плані 98,4. Трико-тажних — 86,6 процента при плані 79,5.

Особливо відчутні зміни, коли порівняємо показники першого півріччя минулого року з відповідним періодом нинішнього року. В 1970 році за шість місяців підприємствами Товариства було одержано 23 рекламції, у цьому році — 10. Цифри красномовні, але заспокоюватись на досягнутому підстав немає, адже десять рекламцій це теж багато. Тим паче, що це трапляється поодинокі випадки випуску продукції, яка не відповідає вимогам ГОСТу.

За шість місяців цього року Дрогобицьке та Чернівецьке учбово-виробничі підприємства одержали по дві, Ровенське, Ворошиловградське-1 та Харківське-2 по одній, а Миколаївське — три рекламції. Це свідчить про недостатній міжопераційний контроль, про благодушне ставлення до випадків випуску бракованої продукції.

За звітами на всіх підприємствах Товариства проводяться «Дні якості». Але факти красномовно свідчать, що підхід до цього важливого засобу підвищення якості продукції формальний. Прийняті рішення залишаються на папері, бо ніхто не веде їх перевірки. На-

положенні «пасинка» і передовий досвід здачі виробів і вузлів з першого пред'явлення. А, мабуть, не знайдеться в системі працівника, який не розумів би, яка перспективна і багатообіцяюча це справа.

Потрібно як слід вивчити передовий досвід і зробити його надбанням всього колективу, а не окремих виробничиків. У цьому запорука успішної праці.

Підвищення якості продукції — важлива державна справа. Вона повинна бути постійно в центрі

уваги партійних, профспілкових та первинних організацій УТОГ підприємств Товариства. Їх головне завдання — виховувати у трудівників почуття гордості за честь марки свого підприємства, створювати на кожній ділянці виробництва обстановку нетерпимості до фактів порушення технологічної дисципліни, до випадків випуску бракованої продукції. Турбота про поліпшення якості виробів повинна стати повсякденною справою кожного виробничика. В. МАРЧУК.

Шана за працю

Недавно члени УТОГ Старобільського клубу, що на Ворошиловградщині, провели на заслужений відпочинок Марію Федорівну Іващенко, яка в цьому клубі беззмінно працювала перекладачкою майже чверть віку.

З вітальним словом виступила голова Ворошиловградського обласного відділу УТОГ Т. А. Пилякіна, побажала ювілярці доброго здоров'я і вручила безкоштовну путівку в санаторій «Дружба».

На теплі і щирі слова виступаючих Марія Федорівна відповіла словами подяки Комуністичній партії за постійну турботу про радянських людей.

Ворошиловградський Будинок культури на честь ювілярки показав цікавий концерт.

Н. КІРСАНОВА,

перекладач Ворошиловградського облвідділу УТОГ.

Тетяна Чорна (на передньому плані) — член швейної бригади, яка першою на Кам'янець-Подільському учбово-виробничому підприємстві завоювала високе звання комуністичної.

Сумлінна праця передової робітниці — приклад для всіх трудівників УВП.

Фото І. ГАЙСИНЬСЬКОГО

ТАРИФІКАЦІЯ — СПРАВА ВІДПОВІДАЛЬНА

Підготовка кадрів і підвищення їх кваліфікації мають велике значення в умовах господарської реформи. В підвищенні кваліфікації робітників і спеціалістів економічно зацікавлені і колектив підприємства, і сам трудівник, який одержує винагороду за працю в залежності від кількості і якості виконаної роботи.

Це добре розуміють трудівники Вінницького УВП. Ми уже домоглися високої ефективності праці і ритмічності виробництва. Для прикладу досить навести лише одну цифру: при переверненні піврічного плану випуску першосортної продукції на 55 тисяч одиниць трикотажних виробів ми одержали виручку в дев'ять тисяч карбованців. І в цьому велика заслуга робітників.

Проведена в серпні чергова тарифікація робітників стала додатковою передумовою для поліпшення показників.

Тарифікація на підприємстві проводиться один раз на два роки. Ми приручуємо її до літніх шкільних канікул.

Цього року тарифікації передували теоретичні і практичні заняття в групах, бригадах і на дільницях з відповідних спеціальностей. Загальна тривалість лекцій становила 18—22 години. Заняття проводили досвідчені спеціалісти: головний інженер В. Скарлов, інженер-технолог Г. Ромова, майстер дільниці — Р. Бей, механіки-наладчики Г. Кожубов, І. Глухач та інші.

Директором підприємства було призначено тарифікаційно-кваліфікаційну комісію, до складу якої увійшли ІТП, представник ФЗМК, майстри дільниць і передовики виробництва. Комісія провела індивідуальні бесіди з кожною робітницею з теоретичних питань, питань техніки безпеки на робочому місці, а також проаналізувала їх практичну роботу: виконання норм виробітку і якості виробленої продукції. Лише після глибокого і всебічного аналізу робітниця присвоювалася кваліфікаційний розряд.

Під час екзаменів найкращі знання показали в'язальниця Олімпіада Борецька, Лідія Сигнок, Марія Гарпійчук, Ганна Сисоєва та чимало інших. Всі вони одержали високі розряди.

Одночасно комісія виявила і нестатки для підвищення розряду чимало окремих робітниць. Їм було вказано на слабкі знання і не-

доліки в роботі. а також на те, що вони, прагнучи підвищити свій розряд, не хочуть вчитись у школі робітничої молоді.

Але в цілому наслідки останньої тарифікації радіють: кожна третя трудівниця підвищила кваліфікаційний розряд.

Та на досягнутому ми не зупиняємось. Попереду — новий навчальний рік і нові форми підвищення кваліфікації трудівників.

І. ШАПЕЄВ,
інженер-нормувальник Вінницького УВП.

НОВЕ ПОПОВНЕННЯ

Після двомісячної практики в швейному цеху Львівського УВП № 1 успішно закінчили виробниче навчання п'ятнадцять дівчат.

Практика показала, що набір учнів 1970-71 учбового року виявився вдалим. Дівчата проявили себе здібними та старанними учнями. Більшість з них здали іспити по теорії (технологія, машинознавство, техніка безпеки тощо) на «добре» та «відмінно», на робочих місцях змогли виконувати норму по своїх операціях.

Особливо відзначилися на практиці учениці Г. Бура, С. Іщенко, Н. Москаль.

День випуску пройшов дуже урочисто. У червоному кутку, в присутності членів робітничого колективу УВП, їм вручено посвідчення про кваліфікацію та робітничі путівки.

Колишні учениці дали урочисту обіцянку бути гідними членами колективу підприємства, який має на вічному зберіганні Червоний Прапор ЦК КП України та Української Ради профспілок. Вони тепло подякували інструкторам та викладачам за навчання, керівництво УВП за дбайливе ставлення до них.

Л. АЛФІМОВА.

НАШЕ ЖИТТЯ

Кубок завоювала збірна УТОГ

З 20 по 22 серпня цього року в Донецьку проходили V особисто-командні Всесоюзні змагання з легкої атлетики. Змагались збірні команди Центрального рад ДСТ «Зеніт» та «Труд», Російської республіканської ради ДСТ «Спартак» та інших республік, а також Московської міської та Ленінградської обласної організацій товариств глухих.

...Святково прикрашений стадіон. Починається парад і відкриття змагань. Команди урочисто проходять стадіоном. Представники команд несуть прапори союзних республік, спортивних товариств. Попереду — ленинградці. Капітан команди несе великий кубок — перехідний приз ВЦРПС команді-переможниці змагань. За ленинградцями йдуть москвичі. Третью на стадіон виходить команда України. Команди йдуть в відповідному порядку згідно зайнятих місць на минулій першості. В складі команд багато відомих спортсменів, рекордсменів світу і Радянського Союзу серед глухих, переможців багатьох Всесоюзних змагань. В складі команди України — Валерій Лукаш, Ольга Калина, Тетяна Смирнова, Микола Васильєв та інші. Прямо з Хельсінкі, з чемпіонату Європи по легкій атлетіці, приїхав прославлений бар'єрист заслужений майстер спорту міжнародного класу Вячеслав Скоморохов.

Команди шикуються перед центральною трибуною. Піонери дарують спортсменам квіти і пам'ятні подарунки. Відкриває змагання

відповідальний секретар Всесоюзної спортивної федерації глухих Л. Мухля. З вітанням до членів збірних команд звернувся голова Донецького облвідділу УТОГ М. В. Калиниченко. Капітан ленинградської збірної здає кубок суддівській колегії. Хто ж завоює його в цьому році?

Першими стартують жінки на дистанцію 100 метрів з бар'єрами. Попереду їх чекає напружена дводенна боротьба з п'ятиборства. А тут мало показати високі результати в якомусь одному виді. Потрібно вміти швидко бігати, високо стрибати у висоту і довжиною, далеко штовхати ядро. Від України в п'ятиборстві беруть участь майстер спорту Тетяна Смирнова і Тетяна Крамарова. За підсумками двох днів перше місце зайняла ленинградка І. Большакова. Друге і третє місця за нашими спортсменами. Киянка Т. Смирнова встановлює новий рекорд України серед глухих спортсменів.

Близьку виступили на дистанції 110 метрів з бар'єрами В. Скоморохов і М. Шершень. Представники України виявились найсильнішими серед інших.

Ольга Калина перемогла в метанні списа. Її результат 33 метри 50 сантиметрів, що вище рекорду СРСР, встановленого ще в 1961 році. Вона ж штовхнула ядро далі всіх.

Перший день змагань можна з певністю назвати українським. Майже всі представники України,

котрі стартували цього дня, показали високі результати і зайняли місця на верхніх сходинках п'єдесталу пошани.

Тетяна Смирнова встановила новий рекорд України з стрибків у висоту.

Відзначились також і вінничанин Дмитро Крикливий і Віталій Мельник з Дніпропетровська. В спортивній ходьбі на 10 кілометрів вони зайняли третє і четверте місця. Рекорд України належить тепер Д. Крикливому і дорівнює 46 хвилинам 25,4 секунди.

В сильній групі легкоатлетів, де фаворитом вважався московський майстер спорту Г. Кулаков, ворошиловградець Анатолій Білофанов лідував майже всю дистанцію 1500 метрів і першим фінішував.

Другий день змагань почався для наших спортсменів з невдач. Під час попередніх змагань з бігу на 100 метрів одержав травму ноги майстер спорту В. Лукаш. Валерій вибув з боротьби. Що й говорити, це була відчутна втрата для всієї команди. Але хоч заміна В. Лукаша М. Машевським була нерівноцінною, все ж представникам України в естафеті 4x100 метрів вдалося пронести естафетну паличку швидше всіх інших. 44,6 секунди — такий новий рекорд України.

В. Скоморохов і М. Шершень, як і першого дня, значно випередили своїх суперників в бігу на 400 метрів з бар'єрами. В метанні диска у жінок так, як і у

штовхання ядра, першою була О. Калина. Нижче своїх можливостей пробіг 800 метрів Іван Харченко. 12-е місце для нього можна вважати поразкою. На дистанції 5 кілометрів переміг Микола Васильєв.

Змагання третього дня почалися рано-вранці. В Донецьку в ці дні стояла спека і тому учасникам спортивної ходьби на 20 кілометрів старт було дано значно раніше розкладу.

Від команди України стартують Д. Крикливий і В. Мельник. Дмитро вперше в житті стартує на таку дистанцію. Нещадно пече сонце. Асфальт розжарений і забиває дихання. Та не дивлячись на це, наші спортсмени закінчують довгий шлях. Дмитро Крикливий на фініші був третім. Одна година 40 хвилин 50,8 секунди. Рекорд України перевершено одразу на 4 хвилини.

Рекордсмен СРСР серед глухих спортсменів в бігу на 3 кілометри з перешкодами М. Васильєв на фініші пропустив поперед себе ленинградця А. Силаєва і зайняв друге місце.

Закінчується третій день змагань. Але ще не ясно, хто буде переможцем в командному заліку, а залишається лише один вид. Це естафетний біг — 100 метрів + 200 метрів + 400 метрів + 800 метрів для чоловіків і 100 метрів + 200 метрів + 300 метрів + 400 метрів для жінок. Естафетний біг оцінюється дуже

високо, тому будь-яка невдача може повністю перетасувати карти розподілу місць в загальному заліку. А першою поки що йде збірна команда України.

Старт... На першому етапі біжить М. Шершень. Естафетну паличку від нього бере І. Харченко. Наші трохи відстають від головних суперників — москвичів та ленинградців. Та ось паличку приймає В. Скоморохов. Він обходить всіх суперників на чотирьохсотметровій дистанції і першим відправляє до фінішу А. Білофанова. На фініші збірна України була третьою. 1702 очки приносять загальнокомандну перемогу збірній України.

Ось остаточний підсумок: Україна — 16789 очок, Ленінград — 16626, Москва — 15945 очок. Перемога нашої команди дісталась в напруженій боротьбі. В критичний момент спортсмени не здригнулись, не проявили слабкості. Кожен учасник, член збірної України, віддавав всі сили боротьби, все вміння вклав у перемогу.

Перехідний приз Всесоюзних змагань з легкої атлетики 1971 року вручено збірній команді України. Це великий успіх, адже на попередніх змаганнях українці були третіми.

Стомлени, але щасливі спортсмени України на чолі з капітаном збірної М. Васильєвим, який високо над головою підняв кубок зробили коло пошани.

В. МАГРИЛОВ.
Тренер збірної України з легкої атлетики.

Дніпропетровськ: Республіканські змагання футболістів

З 9 по 16 серпня цього року у Дніпропетровську, Івано-Франківську та Вінниці проводилися республіканські змагання на першості УТОГ з футболу. В змаганнях взяло участь 24 команди. У Дніпропетровську грали команди першої і другої груп, в Івано-Франківську — третьої, у Вінниці — четвертої. Якщо серед команд першої групи велась боротьба за звання чемпіонів, то в інших, — за право переходу у наступному році з нижчої у вищу групу. Розподіл команд по групах здійснено згідно зайнятих ними місць на республіканській першості минулого року.

Першими на поле Дніпропетровського стадіону «Металург» вийшли команди Львова і Дніпропетровська. Перемогли господарі поля 1:0. Зустріч команд Харків-Ворошиловград закінчилась перемогою харків'ян, а закарпатці перемогли одеситів — 3:0. У другому турі харків'яни виграли у львів'ян — 4:1. Зустріч Одеса — Ворошиловград і Дніпропетровськ — Ужгород закінчилась з однаковим результатом — 2:0.

У третьому турі центральною була зустріч чемпіона УТОГ 1970 року команди Харкова і волода-

ря призу газети «Наше життя» за коректну гру з командою Дніпропетровська. Перша половина гри не дала переваги жодній із команд. У другому таймі харків'яни активізувались, що й принесло їм успіх — 2:0. З таким же рахунком закінчилися зустрічі команд Одеса — Львів і Ужгород — Ворошиловград.

У четвертому турі закарпатці здобули перемогу над львів'янами, харків'яни над одеситами, а дніпропетровці над ворошиловградцями.

У п'ятому, заключному турі львів'яни перемогли ворошиловградців — 4:1. Лідери змагань — харків'яни — зустрілись впертий опір закарпатців почали вдавнятися до грубоців. Як наслідок харків'яни В. Верлока був вилучений з поля. Перша половина гри виявилась безрезультатною. У другому таймі темп боротьби посилюється. Біля воріт суперників весь час виникали небезпечні моменти, але гола все не було. Наприкінці другого тайму нападаючий закарпатців Ф. Луца, виконуючи штрафний удар, метрів з 25 влучив у ціль. Харків'яни зазнали першої поразки.

Остання зустріч відбулася між господарями поля і одеситами.

Переважа дніпропетровців була очевидною. Про це свідчить і рахунок — 4:0.

Про гостроту боротьби свідчить той факт, що на змаганнях першої групи не було жодної нічії.

Таким чином команди Дніпропетровська, Харкова та Ужгорода набрали по 8 очок з 10 можливих. За кращою різницею забитих і пропущених м'ячів перше місце і почесне звання чемпіонів УТОГ з футболу за 1971 рік присуджено команді Дніпропетровського обласного відділу УТОГ, друге — Харківського, третє — Закарпатського, четверте — Одеського, п'яте — Львівського, шосте, як і в минулому році, дісталось ворошиловградцям.

В ці ж самі дні відбувались змагання команд другої групи. Найкраще до них підготувалася команда Запорізького облвідділу УТОГ. Запоріжці здобули перемоги над командами Чернівецького, Київського, Миколаївського, Полтавського і звели у нічию гру з командою Донецького облвідділу УТОГ. Набравши 9 очок з 10 можливих, вони забезпечили собі перше місце. Друге місце з 8 очками зайняли донецчани, третє — кияни, четверте — миколаїв-

ці, п'яте — чернівчани, шосте — полтавчани.

У третій групі місця серед команд розподілилися у такому порядку: 1 — Житомир, 2 — Кіровоград, 3 — Суми, 4 — Івано-Франківськ, 5 — Херсон, 6 — Ровно.

У четвертій групі, відповідно, команди: Вінницького, Черкаського, Волинського, Чернігівського, Кримського і Тернопільського облвідділів УТОГ.

Отже, команди Львівського і Ворошиловградського облвідділів, залишають у наступному році першу групу; Чернівецького і Полтавського — другу, Ровенського і Херсонського третю групу і перейдуть, відповідно, у другу, третю і четверту групи, а їх місце зай-

муть команди Запорізького і Донецького, Житомирського і Кіровоградського, Вінницького і Черкаського облвідділів УТОГ.

Команда Дніпропетровського облвідділу УТОГ нагороджена дипломом I ступеня і перехідним кубком Центрального правління УТОГ, а гравці команди жетонами і цінними подарунками.

Команди Харківського і Закарпатського облвідділів УТОГ, нагороджені дипломами другого і третього ступенів, а гравці цих команд — жетонами.

Рішенням оргкомітету і суддівської колегії приз редакції газети «Наше життя» за коректну гру вручено команді Одеського облвідділу УТОГ. **И. ЗДОРОВИЛО**

ДО ВІДОМА ЧИТАЧІВ «НАШОГО ЖИТТЯ»

Продовжується передплата на газету «Наше життя».

Передплату на 1972 рік ведуть громадські розповсюджувачі преси обласних відділів УТОГ, учбово-виробничих підприємств, будинків культури та клубів УТОГ.

Передплатна ціна на рік — 1 карбованець 04 копійки.

Передплачують газету «Наше життя».

ДО ВІДОМА ЧИТАЧІВ

Редакція журналу «ЖИЗНЬ ГЛУХИХ» доводить до відома читачів журналу, що з січня 1972 року журнал «ЖИЗНЬ ГЛУХИХ» буде виходити під новою назвою: «В ЄДИНОМ СТРОЮ», індекс — 73070.

Редактор **О. БОРИМЧУК.**

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 1493—5238, 71 р.

